

LIBRIS

We know
books

James M. Barrie

Peter Pan

Ediție completă

Traducere și note: Diana Trăncuță

Ilustrații: Șerban Andreescu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BARRIE, JAMES MATTHEW

Peter Pan / James M. Barrie ; trad. și note: Diana Trăncuță ; il.: Șerban Andreescu. - Ed. completă. - București : Didactica Publishing House, 2022

ISBN 978-606-048-570-4

I. Trăncuță, Diana (trad. ; note)

II. Andreescu, Șerban (il.)

821.111

Peter and Wendy

© 1911, J. M. Barrie

© 2022, Editura Didactica Publishing House

Toate drepturile rezervate. Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi reprodusă sau stocată fără acordul editurii.

Adresa: Splaiul Unirii nr. 16,

Clădirea Muntenia Business Center, etaj 5, cam. 506, București

ISBN: 978-606-048-570-4

Editor coordonator: Florentina Ion

Traducere și note: Diana Trăncuță

Ilustrații: Șerban Andreescu

Redactor: Alina Perțea

Corector: Eugenia Oprea

DTP: Creative Publishing

Pentru informații și comenzi, vă rugăm să ne contactați la:

Tel./fax: +40-21-410.88.18; +40-21-410.88.10;

e-mail: office@edituradph.ro

www.edituradph.ro

Tipar: ARTPRINT

Email: office@artprint.ro

Cuprins

CAPITOLUL I	7
PETER ÎȘI FACE APARIȚIA	
CAPITOLUL II	19
UMBRA	
CAPITOLUL III	32
VINO! VINO!	
CAPITOLUL IV	50
ZBORUL	
CAPITOLUL V	63
INSULA PRINDE VIAȚĂ	
CAPITOLUL VI	78
CĂSUȚA	
CAPITOLUL VII	90
CASA DE SUB PĂMÂNT	
CAPITOLUL VIII	99
LAGUNA SIRENELOR	
CAPITOLUL IX	116
PASĂREA DE NICĂIERI	
CAPITOLUL X	120
FAMILIA FERICITĂ	
CAPITOLUL XI	129
POVEȘTEA LUI WENDY	
CAPITOLUL XII	140
COPIII SUNT RĂPIȚI	
CAPITOLUL XIII	146
CREDEȚI ÎN ZÂNE?	

CAPITOLUL XIV	158
NAVA PIRAȚILOR	
CAPITOLUL XV	167
HOOK SAU EU DE DATA ASTA	
CAPITOLUL XVI	180
ÎNTOARCEREA ACASĂ	
CAPITOLUL XVII	192
CÂND WENDY A CRESCUT	

CAPITOLUL I

PETER ÎȘI FACE APARIȚIA

Toți copiii cresc, cu excepția unuia. Ei află de la o vârstă fragedă că vor crește mari, iar Wendy a aflat și ea. Într-o zi, pe când avea doi ani și se juca într-o grădină, a cules o floare și a alergat să i-o dea mamei sale. Trebuie să fi avut o expresie de încântare pe chip, fiindcă doamna Darling și-a dus mâna la piept și i-a zis:

— O, de ce nu poți rămâne așa pentru totdeauna?

Mai multe n-au vorbit, însă, de-atunci, Wendy a știut că era inevitabil să crească. Mereu știi asta după ce împlinești doi ani. Doi e începutul sfârșitului.

Locuiau la numărul 14 și, până la venirea pe lume a lui Wendy, mama ei era cea mai importantă persoană din casă. Era o doamnă minunată, cu o imaginație romantică și o gură frumoasă cu un zâmbet ironic. Minte ei zburdalnică semăna cu acele mici păpuși din misteriosul Răsărit, care ies una din alta; iar gura ei frumoasă, dar zeflemitoare purta un sărut pe care Wendy nu-l va primi niciodată, deși se întrezărea acolo, chiar în colțul din dreapta al buzelor.

Domnul Darling îi cucerise inima astfel: numeroșii domni de acum, care fuseseră băieți pe când ea era doar o fată, descoperiseră că o iubeau toți, în același timp, și alergaseră acasă la ea pentru a o cere de nevastă; însă domnul Darling urcase într-un taxi și ajunsese primul, așa că el a fost alesul. A primit totul din partea doamnei Darling, mai puțin gândurile sale cele

mai ascunse și sărutul. Despre gânduri n-a aflat nicio dată și, cu timpul, a renunțat și la sărut. Wendy credea că Napoleon îl primise, dar mi-l și închipui încercând, apoi luându-și tălpășița și trântind ușa cu înflăcărare.

Domnul Darling obișnuia să se laude în fața lui Wendy cu faptul că mama fetei nu doar că-l iubea, ci îl și respecta. Era unul dintre acei bărbați cultivați, care știu totul despre titluri și acțiuni. Sigur că nimeni nu înțelege cu adevărat astfel de noțiuni, dar el părea să le cunoască și spunea de multe ori că valoarea titlurilor creștea, iar a acțiunilor scădea, într-un mod care ar fi făcut orice femeie să-l respecte.

Doamna Darling s-a căsătorit după cum era obișnuitul și, la început, ținea cheltuielile casei, cu voioșie, de parcă totul ar fi fost un joc, având grijă să consemneze fiecare varză de Bruxelles; dar, odată cu trecerea timpului, conopidele fură date uitării și, în locul lor, apărură desene cu prunci fără chipuri. Îi desena acolo unde trebuia să facă socotelile, după cum și-i închipuia în mintea ei.

Wendy și-a făcut apariția prima, apoi John și, într-un final, Michael.

Timp de o săptămână sau două după venirea pe lume a lui Wendy, părinții ei s-au temut că n-o puteau păstra, fiindcă era o altă gură de hrănit. Domnul Darling se mândrea nespun cu ea, dar, fiind un om respectat, se așeza pe marginea patului doamnei Darling și, ținând-o de mână, începea să facă socoteli, în timp ce ea îl privea rugător. Ea era dispusă să riște, fie ce-o fi, dar lui nu-i stătea în fire așa ceva; lui îi stătea în fire să țină în mână creionul și o bucată de hârtie, iar dacă ea îl zăpăcea cu sfaturi, trebuia să o ia de la capăt.

— Nu mă mai întrerupe, o ruga el. Am aici o liră și șaptesprezece șilingi, și doi șilingi și șase penny la birou; pot să renunț la cafeaua de la birou, zece șilingi, să spunem. Asta înseamnă două lire, nouă șilingi și șase penny. Cu ăia optsprezece șilingi și trei penny ai tăi înseamnă trei lire, nouă șilingi și șapte penny, cu alea cinci lire din carnetul meu de cecuri înseamnă opt lire, nouă șilingi și șapte penny – cine se tot mișcă? – opt lire, nouă șilingi și șapte penny, punct și ținem minte șapte – nu mai vorbi, draga mea – și cu lira pe care i-ai împrumutat-o omului care a bătut la ușă – stai cuminte, copilă – punct și ținem copila – gata, ai reușit! – am zis cumva nouă lire, nouă șilingi și șapte penny? da, am zis nouă lire, nouă șilingi și șapte penny; întrebarea e, putem să rezistăm un an cu nouă lire, nouă șilingi și șapte penny?

— Sigur că putem, George, i-a zis ea. Dar vorbea cu gândul la Wendy, deși, dintre ei doi, bărbatul avea, într-adevăr, ultimul cuvânt.

— Nu uita de oreion, a avertizat-o el aproape amenințător. Oreionul... o liră, a continuat, atât am trecut pe hârtie, dar îndrăznesc să spun c-or să fie mai degrabă treizeci de șilingi – nu vorbi – pojarul... o liră și cinci șilingi, rubeola... jumătate de guinee, asta face două lire, cincisprezece șilingi și șase penny – nu mai mișca așa din deget la mine – tusea măgărească... să zicem... cincisprezece șilingi – și a ținut-o tot așa, adăugând sume diferite pentru fiecare boală; dar, în cele din urmă, Wendy a răzbit, căci oreionul nu-i costase decât douăsprezece lire și șase șilingi, iar cele două tipuri de pojar fuseseră tratate ca fiind o singură boală.

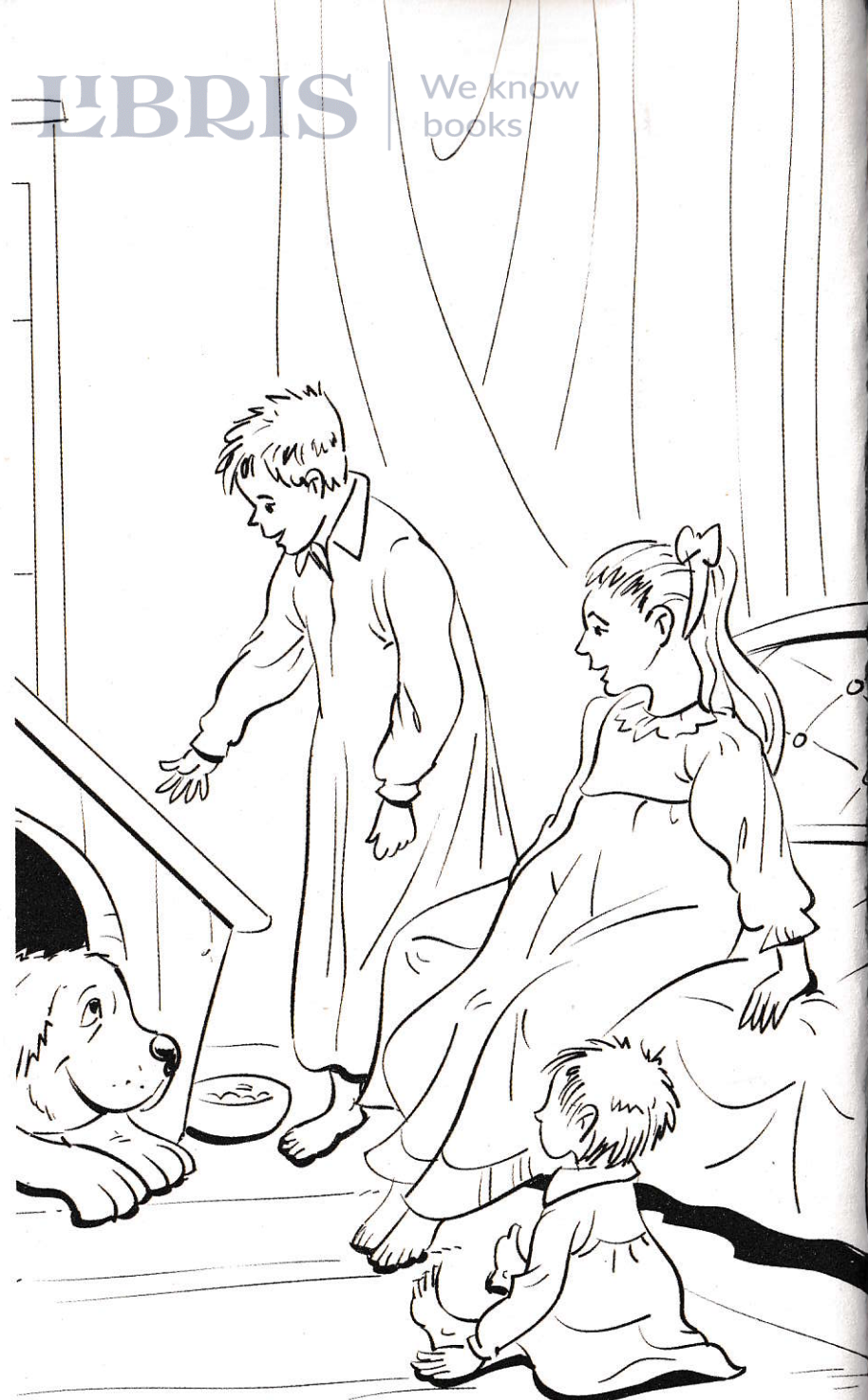
Aceleași discuții se iscașeră și la nașterea lui John, iar Michael scăpase ca prin minune; însă amândoi fuseseră păstrați, și, în curând, toți cei trei copii mergeau unul după altul la grădinița domnișoarei Fulson, însoțiți de guvernanta lor.

Doamnei Darling îi plăcea ca toate lucrurile să fie puse la punct, iar domnul Darling nutrea o pasiune pentru a le semăna întocmai vecinilor săi; așa că, firește, aveau o guvernantă. Fiindcă erau săraci, din cauza cantităților de lapte pe care le beau copiii, guvernanta era o cățelușă din rasa Terra Nova, pe nume Nana, care fusese a nimănui până să ajungă în sânul familiei Darling. Totuși, întotdeauna îi considerase pe copii importanți, iar familia Darling o întâlnise în Grădinile Kensington, unde își petrecea mare parte din timpul liber aruncând priviri pe furiș în landouri, spre neplăcerea dădacelor neglijente, pe care le urmărea până acasă și le pâra stăpânelor. S-a dovedit a fi o comoară de guvernantă. Cât era de meticuloasă când venea ora îmbăierii și cum se trezea noaptea, în orice moment, dacă vreunul dintre cei aflați sub ocrotirea ei scotea chiar și cel mai mic scâncet! Bineînțeles, cotețul ei se afla în odaia copiilor. Era înzestrată cu darul de a ști când o tuse nu trebuia băgată în seamă și când aveai nevoie de ciorapi în jurul gâtului. Credea din tot sufletul în leacuri băbești, precum frunza de rubarbă, și scotea onomatopee de dispreț când auzea vorbe sofisticate despre germenii și altele. Era un exemplu de bună-cuviință s-o vezi conducându-i pe copii la școală, mergând liniștită pe lângă ei când se purtau frumos și împingându-i înapoi în rând dacă se abăteau de la drum. În zilele în care John mergea la fotbal, nu uita

niciodată să-i aducă puloverul și, de obicei, venea cu umbrela între dinți, în caz că ploua. Există o încăpere la subsolul grădiniței domnișoarei Fulson unde așteaptă dădacele. Ele stăteau pe banchete, iar Nana aștepta întinsă pe podea, însă asta era singura diferență dintre ele. Ele o ignorau, ca pe cineva de condiție inferioară, iar ea le disprețuia vorbele goale. Totodată, îi displăceau vizitele pe care prietenele doamnei Darling le făceau în camera copiilor, dar, la astfel de ocazii, îi dădea jos șorțulețul lui Michael și i-l puneă pe cel cu împletitură albastră, o aranja pe Wendy și îi pieptăna părul lui John.

Nicio odaie de copii nu putea fi îngrijită mai bine de-atât, iar domnul Darling știa asta, deși uneori se întreba, neliniștit, dacă vecinii îl vorbeau de rău. Trebuia să aibă în vedere reputația lui în oraș. Nana îl preocupa și din altă privință. Uneori, simțea că aceasta nu-l admira.

— Eu știu că te admiră nespus, George, îl asigura doamna Darling, apoi îi însărcina pe copii să fie și mai draguți cu tatăl lor. Învățau dansuri minunate, la care cealaltă servitoare, Liza, era lăsată uneori să participe. Arăta ca un pitic în fusta ei lungă și cu bonețica pe cap, deși jurase, atunci când se angajase, că împlinise de mult zece ani. Câtă veselie era la acele dansuri! Și cea mai veselă dintre toate era doamna Darling, care făcea piruete cu o asemenea pasiune încât nu-i mai vedeai decât sărutul din colțul gurii și, dacă te repezeai spre ea, îl puteai chiar primi. Nu existase niciodată o familie mai simplă și mai fericită – cel puțin până la sosirea lui Peter Pan.

Doamna Darling auzise prima oară de Peter când făcea ordine în gândurile copiilor. În fiecare seară, după ce copiii lor adorm, toate mamele bune au obiceiul de a scotoci în mintea lor și de a pune totul la punct pentru dimineața următoare, așezând la locul lor gândurile nesfârșite ce rătăcesc în timpul zilei. Dacă ai putea să rămâi treaz (și, cu siguranță, una ca asta e imposibil), ai vedea-o pe mama ta scotocindu-ți prin minte și ți s-ar părea interesant s-o privești. E ca atunci când faci ordine în sertare. Ai vedea-o sprijinită în genunchi, zăbovind, distrată, asupra unor lucruri, întrebându-se de unde oare le-ai cules, făcând descoperiri plăcute și mai puțin plăcute, lipindu-și de obraz câte un obiect de parcă ar avea gingășia unui pisoi și aruncând un altul departe de ochii lumii. Dimineața, când te trezești, răutățile și năravurile necuviincioase cu care ai mers la culcare au fost împăturite și ascunse în străfundurile minții tale, iar deasupra au fost așezate gândurile tale frumoase, gata să te învăluie.

Nu știu dacă ai văzut vreodată harta cu gândurile cuiva. Uneori, doctorii desenează hărți ce înfățișează alte părți ale tale, iar o astfel de hartă poate fi extraordinar de interesantă, dar surprinde-i în încercarea de a desena harta minții unui copil. Aceasta e o sarcină complicată, fiindcă mintea unui copil se învâрте încontinuu. E brăzdată de linii în zigzag, la fel ca temperatura de pe o diagramă, iar acestea sunt probabil drumurile de pe insulă, căci Țara de Nicăieri este întotdeauna o insulă, mai mult sau mai puțin, cu pete de culoare ici și colo, cu recife de corali și ambarcațiuni minunate în largul mării, vizuini sălbatice și singuratice și gnomi care sunt, în general, croitori, cu peșteri străbătute de un